

ВСЕЗНАЙКО

Нѣкога имало единъ човѣкъ. Наричали го Всезнайко. Той всичко можелъ и всичко разбиралъ. Каквото и да го запитатъ, той винаги отговарялъ така, че всѣки оставалъ доволенъ отъ отговора му. Накаратъ ли го, да направи нѣщо, ще го направи, ако и да не е тъй, както трѣбва. Но понеже другитѣ не знаели и не умѣяли колкото него, то славата му се разнесла презъ деветъ села, та въ десето. Започнали да идватъ при него и младежи да се учатъ. Защо да не бждатъ и тѣ такива умни и сръчни, колкото е той?

Единъ жъ, за да изпита ученицитѣ си, колко знаятъ и какъ умѣятъ да се ползватъ отъ мъдростта му, той ги извелъ на полето и започналъ да ги пита:

— Това какво е?

— Трънъ.

— Ако стѣпимъ боси отгоре му, какво ще стане?

— Ще се убодемъ, — отговорили всичкитѣ ученици въ единъ гласъ.

Всезнайко се усмихналъ самодоволно тръгналъ нататъкъ, като продължавалъ да пита. По едно време доближили до една кошара. Предъ нея имало куче. Мъдрецътъ се обърналъ къмъ ученицитѣ си:

— Какво лежи тамъ?

— Куче.

— Каква мъдростъ знаемъ за кучето?

— Куче, което лае, не хапе.

— Сега да видимъ, отъ кои кучета е то.

Тръгнали. Когато приближили до кошарата, кучето залаяло силно и се спус-

нало къмъ тѣхъ. Мъдрецътъ се спрѣлъ, поозърналъ се и, като разбралъ, че кучето нѣма да се върне, плюлъ си на петитѣ и хукналъ. Следъ него хукнали да бѣгатъ и ученицитѣ.

